Lietas arhīva Nr. C-1375-20/29
ECLI:LV:RVPT:2020:0116.C30559219.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019.gada 9.janvārī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Baiko,
ar sekretāri K.Barisu,
piedaloties prasītājas pārstāvim zv.advokātam R.Bušam,
atbildētāja pārstāvjiem A.Vītolam un J.Vītolai,
izskatījusi atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. C/ prasībā pret SIA „Reaton, LTD" par pirkuma līguma atcelšanu un pirkuma maksas piedziņu.

Aprakstošā daļa

2019.gada 18.martā prasītājas /pers. C/ pārstāvis zv.advokāts R.Bušs iesniedza tiesā prasību pret atbildētāju SIA „Reaton, LTD" par pirkuma līguma atcelšanu un pirkuma maksas piedziņu, norādot, ka 2018.gada 16.oktobrī tirdzniecības centrā MC2 veikalā Decorum no SIA „Reaton, LTD" prasītāja iegādājās dīvānu un tā elementus, par kopējo summu 8 469,15 EUR. Papildus preces cenai, 2018.gada 14.decembrī tika apmaksāta arī preču piegāde. Par minēto pirkumu un tā apmaksu starp pusēm strīds nepastāv.

Iegādātā prece 2018.gada 19.decembrī tika piegādāta uz adresi /adrese A/.stāvs, Rīga. Pie preču piegādes tika konstatēts, ka piegādātās mēbeles ir ar defektiem - bojājumiem mēbeļu apvalkā un nekvalitatīvām mēbeļu apvalka šuvēm. Par minēto prasītāja izteica mutiskas pretenzijas, pēc kā atbildētāja darbinieki centās defektus novērst, taču tas bija nesekmīgi, kā rezultātā 2018.gada 28.decembrī visa prece ar pieņemšanas-nodošanas aktiem tika atdota atpakaļ atbildētājam.

Veicot pārrunas ar atbildētāja pārstāvjiem par tālāko situācijas risinājumu, prasītājai tika piedāvāts pāršūt iegādāto mēbeļu apvalkus vai saņemt atpakaļ pirkuma maksu. Prasītāja atteicās no mēbeļu apvalku pāršūšanas, jo tas pilnībā mainītu iegādātās preces īpašības, turklāt atbildētājs arī nespēja norādīt konkrētu termiņu šādu darbību veikšanai, un lūdza atmaksāt viņai pirkuma maksu.

Nesaņemot pirkuma maksas atmaksu, prasītājas pilnvarotais pārstāvis 2019.gada 15.februārī nosūtīja atbildētājam pretenziju par naudas līdzekļu atmaksu, kurā atsaucoties uz Civillikuma 2040.panta 2.punktu un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktu, norādīja, ka ņemot vērā to, ka iegādātā prece bija nekvalitatīva un tieši ar šādu pamatojumu tā arī ir tikusi pieņemta atpakaļ, prasītāja atkāpjas no noslēgtā pirkuma līguma, pirktās lietas trūkumu dēļ, un pieprasa atmaksāt viņai samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā.

2019.gada 26.feburārī tika saņemta 2019.gada 25.feburāra atbildes vēstule, kurā tika pieprasīts nosūtīt notariāli apliecinātu pilnvaru. Uz minēto 2019.gada 25.februāra atbildes vēstuli, 2019.gada 26.feburārī tika nosūtīta atbildes vēstule, ar atkārtotu lūgumu atmaksāt pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā.

2019.gada 4.martā tika saņemta atbildētāja 2019.gada 1.marta atbildes vēstule, kurā bija norādīts, ka bojājums mēbeļu apvalkā ir radies transportēšanas rezultātā un nevar tikt uzskatīts par mēbeles defektu, jo mēbelei ir nebūtisks vizuālais bojājums, kas netraucē un neapgrūtina mēbeles funkcionālo izmantošanu Patērētāju tiesību aizsardzības likuma un Civillikuma 2040.panta 2.punkta izpratnē, kā arī neatzina nekvalitatīvas mēbeļu apvalka šuves, jo tās atbilstot ražotāja standartiem un preces vizuālajiem eksemplāriem. Atbildes vēstulē atbildētājs atzina vizuālā bojājuma cēloņsakarību ar transportēšanas procesu un, atsaucoties uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta otro daļu, piedāvāja bez atlīdzības nomainīt mēbeļu apvalkus un piešķirt atlaidi, norādot, ka līguma atcelšanai neesot pamata.

Ņemot vērā, ka atbildētājs mēģināja novērst mēbeles defektus, taču nesekmīgi, pēc kā mēbeles sakarā ar pretenzijām par kvalitāti tika pieņemtas atpakaļ, prasītāja atkāpšanos no pirkuma līguma uzskata par pamatotu, taču tā kā atbildētājs tam nepiekrīt un tās piedāvātais situācijas risinājums prasītājai nav pieņemams, prasītāja ceļ šo prasību un lūdz tiesu atcelt pirkuma līgumu un piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai samaksāto pirkuma maksu.

Iegādātā prece tika atdota atbildētājam 2018.gada 28.decembrī un līdz pat prasības celšanas brīdim - 2019.gada 18.martam, t.i., vairāk kā divu mēnešu laikā, atbildētājs nav nedz novērsis defektus, nedz apmainījis preci, vēl vairāk, gandrīz 2 mēnešus pēc preces atgriešanas atbildētājs nav izrādījis jebkādu interesi par šo situāciju, to faktiski pilnībā ignorējot, un piedāvājums novērst mēbeles defektus ir ticis izteikts tikai pēc tam, kad prasītāja rakstiski paziņoja par vēlmi atcelt pirkuma līgumu un saņemt atpakaļ samaksāto pirkuma maksu. Secināms, ka pārdevējs saprātīgā termiņā nav nedz novērsis preces neatbilstību līguma noteikumiem, nedz apmainījis preci pret līguma noteikumiem atbilstošu.

Prasītāja nepiekrīt atbildētāja viedoklim un norāda, ka iegādātajai mēbelei esošie defekti nevar tikt kvalificēti kā „nebūtisks vizuālais bojājums", jo bojājumi bija vairāki, tie bija plaši un tie būtiski ietekmēja mēbeles izskatu. Konkrētajā gadījumā ir runa par dīvānu, kurš ne tikai pilda dīvāna kā mēbeles primārās funkcijas, tas sava izskata dēļ pilda arī interjera un telpas estētikas funkcijas, un, lai arī uz šī dīvāna, nenoliedzami, bija iespējams sēdēt, gulēt, utt., tas no vizuālā viedokļa bija atbaidošs, jo defekti bija vairākās vietās, tie bija uzkrītoši un plaši, tādejādi nevis uzlabojot telpas iekārtojumu no estētiskā viedokļa, bet gan tieši otrādāk - to graujot.

Papildus prasības pieteikumā ir norādīts, ka sakarā ar to, ka prasītāja ir fiziska persona, kura preci - dīvānu, tika iegādājusies savām personīgajām vajadzībām, viņa atzīstama par patērētāju Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē un uz viņu ir attiecināms Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktā un Civillikuma 2040.panta 2.punktā noteiktās tiesību normas.

Ņemot vērā iepriekš minēto un saskaņā ar Civillikuma 2040.panta 2.punktu, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 3.punktu, 28.panta pirmās daļas 4.punktu un piekto daļu, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta c) apakšpunktu, 35.panta pirmās daļas 1.punktu, 10.punktu un 11.punktu, un 18.nodaļu, prasītāja lūdz tiesu atcelt starp pusēm noslēgto 2018.gada 16.oktobra pirkuma līgumu par dīvāna un tā elementu pirkumu, piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā, kā arī tiesas izdevumus to faktiskajā apmērā.

2019.gada 23.maijā atbildētāja valdes loceklis iesniedza tiesā paskaidrojumus uz prasību, kuros norādīts, ka atbildētājs prasību neatzīst un uzskata to par nepamatotu, jo prasītāja ir vērsusies tiesā pret atbildētāju ar pirkuma līguma atcelšanas un pirkuma maksas piedziņas prasību, sakarā ar to, ka piegādātai precei, pēc preces piegādes objektā, prasītāja konstatēja vizuālos defektus. Atbildētājs, atzīstot, ka vizuāls bojājums mēbeļu apvalkā ir radies transportēšanas rezultātā un mutiski vienojoties ar prasītāju par apvalka nomaiņu, 2018.gada 28.decembrī pieņēma preci defekta novēršanai. Tā ka prasītāja

izteica velmi apmainot apvalku, izvēlēties citu auduma veidu, apvalks netika apmainīts un atbildētājs gaidīja prasītājas lēmumu par citu audumu.

2019.gada 15. un 26.februārī atbildētājs saņēma prasītājas pārstāvja pretenziju par naudas līdzekļu atmaksu. Atbildētājs noraidīja pretenziju par naudas līdzekļu atmaksu sakarā ar to, ka mēbelei ir nebūtisks vizuālais bojājums, kas netraucē vai neapgrūtina mēbeles funkcionālo izmantošanu Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta otrās un sestās daļas un Civillikuma 2040.panta 2.punkta izpratnē.

Atbildētājs uzskata, ka konkrētais vizuālais bojājums nav nesošās konstrukcijas bojājums, tādējādi, tas nepazemina preces pamatfunkcijas izpildes kvalitāti, savukārt, pašu vizuālo bojājumu ir iespējams novērst neradot nekādas vizuāli konstatējamas izmaiņas preces ārējā izskatā. Tas jau būtu sen izdarīts, ja prasītāja būtu savlaicīgi pieņēmusi lēmumu par audumu, ar kuru nomainīt mēbeles apvalku, tādējādi, pilnībā un neatgriezeniski likvidējot šo vizuālo bojājumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto un Civilprocesa likuma 74.panta otrās daļas 7.punktu, 148.panta otro daļu, atbildētājs lūdz tiesu noraidīt prasību par pirkuma līguma atcelšanu un pirkuma maksas piedziņu pilnībā.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāvis R.Bušs, kurš darbojas uz pilnvaras un ordera pamata, prasību uzturēja pilnā apmērā uz prasības pieteikumā minētajiem pamatiem un apstākļiem. Uzturot prasību par pirkuma līguma atcelšanu un pirkuma maksas piedziņu prasītājas pārstāvis norādīja uz šādiem aspektiem: prasītāja ir atzīstama par patērētāju Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē un uz viņu ir attiecināmas Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktā un Civillikuma 2040.panta 2.punktā noteiktās tiesību normas, kā arī piegādātajam dīvānam konstatētie defekti nevar tikt kvalificēti kā „nebūtisks vizuālais bojājums", jo bojājumi bija vairāki, tie bija plaši un tie būtiski ietekmēja mēbeles izskatu. Bez tam atbildētājs saprātīgā termiņā nav nedz novērsis preces neatbilstību līguma noteikumiem, nedz apmainījis preci. Prasītājas pārstāvis noliedza informāciju, ka starp pusēm bija panākta vienošanās par dīvāna apvalka nomaiņu. Prasītāja tiesu atcelt starp pusēm noslēgto 2018.gada 16.oktobra pirkuma līgumu par dīvāna un tā elementu pirkumu, piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā, kā arī tiesas izdevumus to faktiskajā apmērā.

Atbildētāja pārstāvji A.Vītols un J.Vītola, kuri darbojas uz pilnvaras pamata, tiesas sēdē prasību neatzina, uzturēja atbildētāja rakstveida paskaidrojumus un papildus paskaidroja, ka uzskata, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma, jo atbildētājs, atzīstot, ka vizuāls bojājums mēbeļu apvalkā ir radies transportēšanas rezultātā, 2018.gada 28.decembrī pieņēma preci defekta novēršanai, mutiski vienojoties ar prasītāju par apvalka nomaiņu. Apvalks netika apmainīts savlaicīgi, jo atbildētājs gaidīja prasītājas lēmumu par audumu un auduma krāsu. Atbildētājs uzskata, ka iegādātajam dīvānam esošie defekti kvalificējami kā nebūtiskie vizuāli bojājumi, kas netraucē un neapgrūtina mēbeles funkcionālo izmantošanu, līdz ar ko lūdz tiesu prasību noraidīt.

Motīvu daļa

Noklausījusies pušu pārstāvju paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Lietas iztiesāšanās gaitā tika noskaidrots, ka prasītāja vienojas ar atbildētāju par dīvāna iegādāšanos un 2018.gada 16.oktobrī tirdzniecības centrā MC2 veikalā „Decorum" prasītāja veica pasūtījumu un iegādājās no atbildētāja SIA „Reaton, LTD" dīvānu „ATLAS" un tā elementus (vienu roku balstu, 2 spilvenus mugurai, 70cm x60cm, 2 spilvenus 55cmx40cm, zvilni ar vienu roku balstu, 2 balstus spilvenam (metāls apšūts ar Nabuck ādu) par kopējo summu 8 469,15 EUR.

Lietā nepastāv strīds, ka prasītāja apmaksājusi šo pirkumu un samaksājusi atbildētājam 8 469,15 EUR.

Lietā nepastāv strīds, ka papildus preces cenai, 2018.gada 14.decembrī prasītāja apmaksāja arī preču piegādi 70 EUR (lietas 13.,14.lapa), kā arī par to, ka iegādātā prece 2018.gada 19.decembrī tika piegādāta prasītājai uz adresi /adrese A/.stāvs, Rīga.

Atbildētājs nepastrīd faktu, ka pie preču piegādes tika konstatēts, ka piegādātās mēbeles ir ar defektiem - bojājumiem mēbeļu apvalkā.

Ņemot vērā, ka dīvāna defektus nebija iespējams novērst uz vietas, 2018.gada 28.decembrī dīvāns „ATLAS" ar tā elementiem tika nodots atbildētājam SIA „Reaton, LTD", par ko bija sastādīti pieņemšanas-nodošanas akti (lietas 24.-25.lapa).

2019.gada 15.februārī atbildētājam tika nosūtīta pretenzija par naudas līdzekļu atmaksu, kurā atsaucoties uz Civillikuma 2040.panta 2.punktu un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktu, prasītāja norādījusi, ka ņemot vērā to, ka iegādātā prece bija nekvalitatīva un tieši ar šādu pamatojumu tā arī ir tikusi pieņemta atpakaļ, prasītāja atkāpjas no noslēgtā pirkuma līguma pirktās lietas trūkumu dēļ un pieprasa atmaksāt viņai samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā (lietas 26.-27.lapa).

Atbildētājs 2019.gada 1.marta vēstulē ir norādījis, ka uzskata, ka mēbeļu apvalka vizuāls bojājums nav uzskatāms par mēbeles defektu, jo netraucē mēbeles funkcionāli izmantot. Sakarā ar ko tiek piedāvāts bez atlīdzības novērst preces neatbilstību līguma noteikumiem vai apmainīt preci, kā arī atbildētājs konstatē, ka nav iestājušies apstākļi, kas pamatotu pirkuma līguma atcelšanu (lietas 31.lapa).

Lietas iztiesāšanās gaitā prasītājas pārstāvis norādīja, ka atbildētājs prasītājai piedāvāja pāršūt iegādāto mēbeļu apvalkus vai saņemt atpakaļ pirkuma maksu. Ņemot vērā, ka pagājis ilgs laiks un prasītāja bija spiesta nopirkt citu dīvānu, viņa vairs nav ieinteresēta šajā darījumā, viņa vēlās saņemt atpakaļ samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR apmērā.

Atbildētāja pārstāvis noradīja, ka prasītāja vilcināja ar atbildi, savukārt piedāvājums pāršūt mēbeļu apvalku vēl ir spēkā, bet noliedza, ka atbildētājs būtu piedāvājis prasītājai saņemt atpakaļ pirkuma maksu.

Tiesa atzīst, ka 2018.gada 16.oktobrī starp atbildētāju kā pārdevēju un prasītāju kā pircēju noslēgts pirkuma līgums Civillikuma 2002.panta un 2004.panta izpratnē, ar kuru atbildētāja pārdeva un prasītāja nopirka ekskluzīvu dīvānu „ATLAS" ar tā elementiem, samaksājot par to 8 469,15 EUR.

Atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 3.punktam patērētājs ir fiziskā persona, kas izsaka vēlēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot preci vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību.

Tiesa uzskata par pamatotu prasītājas pārstāvja viedokli, ka sakarā ar to, ka prasītāja ir fiziska persona, kura preci – dīvānu, iegādājusies savām personīgajām vajadzībām, viņa atzīstama par patērētāju Patērētāju tiesību aizsardzības likuma izpratnē.

Atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 28.panta pirmās daļas 4.punktam patērētājs, kuram pārdota vai nodota lietošanā līguma noteikumiem neatbilstoša prece, ir tiesīgs pieprasīt, lai pārdevējs atceļ līgumu un atmaksā patērētājam par preci samaksāto naudas summu. Savukārt, minētās tiesību normas piektā daļa noteic, ka patērētājs ir tiesīgs pieprasīt, lai pārdevējs atceļ līgumu un atmaksā par preci samaksāto naudas summu, ja pārdevējs saprātīgā termiņā nav novērsis preces neatbilstību līguma noteikumiem vai nav apmainījis preci pret līguma noteikumiem atbilstošu.

Novērtējot pušu rīcību un paustos viedokļus, tiesa secina, ka prasītāja likumā noteiktā termiņā un kārtībā bija iesniegusi atbildētājam pieprasījumu atcelt līgumu un atmaksāt preces cenu, bet atbildētājs bija atteicies šo pieprasījumu apmierināt.

Lemjot jautājumu par pirkuma līguma atcelšanu tiesa norāda uz šādiem apsvērumiem.

Civillikuma 1588.pants nosaka, ka viena puse nevar atkāpties no līguma bez otras piekrišanas pat arī tad, ja pēdējā to neizpilda, un tādēļ, ka viņa to neizpilda.

Savukārt Civillikuma 1589.pants paredz, ka vienpusēja atkāpšanās no līguma ir pielaižama tikai tad, kad tā pamatota ar paša līguma raksturu vai kad to zināmos apstākļos atļauj likums, vai kad tāda tiesība bijusi noteikti pielīgta.

Viens no gadījumiem, kad likums pieļauj atkāpšanos no pirkuma līguma, ir paredzēts Civillikuma 2040.panta pirmās daļas 2. un 5.punktā, kas nosaka, ka izņēmuma veidā pirkuma līgumu var atcelt, vienai pusei prasot: pirktas lietas trūkumu dēļ (2.punkts) vai 1663.pantā norādītos apstākļos arī nokavējuma dēļ (5.punkts). Atbilstoši Civillikuma 1663.pantam, ja kreditors parādnieka nokavējuma dēļ vairs nav ieinteresēts līguma izpildīšanā, tad viņš var prasīt tā atcelšanu.

Saskaņā ar Civillikuma 1652. panta pirmās daļas 3.punktu parādnieka nokavējums ar visām tā sekām iestājas pats no sevis, kad viņš palaidis garām termiņu, kas nolikts izpildīšanai vai nu ar likumu, vai ar līgumu, vai arī pēc parašas.

Citos gadījumos, lai atzītu parādnieka nokavējumu, viņam jādabū paprieks atgādinājums no kreditora vai tā vietnieka (Civillikuma 1653. pants). Prasot atcelt līgumu uz Civillikuma 1663.panta pamata sakarā ar intereses zudumu parādnieka nokavējuma gadījumā, prasītājam jānorāda un jāpierāda, pirmkārt, parādnieka nokavējums, otrkārt, kreditora intereses zudums – apstākļi, kuru dēļ viņš vairs nav ieinteresēts līguma izpildīšanā, un, treškārt, intereses zuduma objektīva saistība ar nokavējumu.

Citiem vārdiem, nokavējums pats par sevi vien nedod tiesības prasīt līguma atcelšanu. Tas dod tiesības prasīt līguma izpildi, bet, prasot pirkuma līgumu atcelt, prasītājam ir jāpierāda intereses zudums. Ceļot prasību par pirkuma līguma atcelšanu un norādot, ka prasītāja kā kreditore nokavējuma dēļ vairs nav ieinteresēta līguma izpildīšanā, prasītājai ir jānorāda un jāpierāda tie apstākļi, kuru dēļ viņa nav vairs ieinteresēta līguma izpildē.

Šāda Civillikuma 1663. panta tiesību normas interpretācija ir nostiprināta gan tiesību doktrīnā (*sk. K. Torgāns, Saistību tiesības. Mācību grāmata, Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2014, 200. lpp.*), gan judikatūrā (*sk. Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2009. gada 26. augusta spriedumu lietā Nr. SKC-199/2009 (Nr. C04267107), 2011. gada 12. janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-21/2011 (C04334606), 2012. gada 18. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-126/2012 (Nr. C33159407)*).

Prasītāja prasījumu par pirkuma līguma atcelšanu pamatojusi ar apstākli, ka, neskatoties uz to, ka 2018.gada 16.oktobrī iegādātais un 2018.gada 19.decembrī piegādātais strīdus dīvāns „ATLAS" ar tā elementiem, kas 2018.gada 28.decembrī tika atgriezts (nodots) atbildētājam defektu dēļ, līdz lietas izskatīšanas dienai atrodas pie atbildētāja. Atbildētājs nav nedz novērsis defektus, nedz apmainījis preci, turklāt piedāvājums novērst mēbeles defektus ir ticis izteikts tikai 2019.gada februārī, pēc tam, kad prasītāja rakstiski paziņoja par vēlmi atcelt pirkuma līgumu un saņemt atpakaļ samaksāto pirkuma maksu.

Atbildētājs iebilst un paskaidro tiesai, ka pārrunas ar prasītāju notika visu laiku no brīža, kad tika konstatēti dīvāna apvalka defekti. Apvalks netika apmainīts savlaicīgi, jo prasītāja nevarēja izlemt jautājumu par audumu un auduma krāsu.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 10. un 93.pantā nostiprinātajam principam, puses realizē savas tiesības sacīkstes formā. Bez tam, prasītāja ir patērētāja, līdz ar ko atbilstoši tiesu praksē un judikatūrā nostiprinātām atziņām, viņa ir vājākā puse lietā, kas uzliek pienākumu gan tiesai, gan komersantam (atbildētājam) ievērot patērētāja tiesību aizsardzību.

Prof.dr.jur. V.Bukovskis norāda, ka pierādīšanas pienākums ir pierādīšanas smaguma sadalīšana starp pusēm, pieņemot, ka katra puse ir ieinteresēta noskaidrot tiesas priekšā tos faktiskos apstākļus, uz kuriem tā pamato savus prasījumus (skat. V.Bukovkis Civīlprocesa mācības grāmata .- Rīga: Autora izdevums, 1933.-340.lapa).

Ar lietas materiāliem ir pierādīts, ka 2018.gada 19.decembrī atbildētājs konstatēja dīvāna auduma defektus, 2018.gada 28.decembrī pieņēma sava rīcībā dīvānu sakarā ar pretenziju par kvalitāti un tikai 2019.gada 1.martā paziņoja prasītājai par gatavību bez atlīdzības nomainīt mēbeles apvalku.

Lietā nav objektīvas informācijas un pierādījumu tam, ka laika posmā no 2018.gada 19.decembra līdz 2019.gada 1.martam starp pusēm notika pārrunas un tika meklēts risinājums dīvāna defektu novēršanai un tam, ka prasītājas neizlēmības dēļ, dīvāna apvalks netika apmainīts savlaicīgi un dīvāna defekti netika novērsti sapratīgajā termiņā.

Tiesa uzskata par pamatotu atzīt, ka pārdevējs saprātīgā termiņā nav nedz novērsis preces neatbilstību līguma noteikumiem, nedz apmainījis preci pret līguma noteikumiem atbilstošu.

Prasītāja apsvērumi par to, ka iegādātajam dīvānam esošie defekti kvalificējami kā nebūtiskie vizuāli bojājumi, kas netraucē un neapgrūtina mēbeles funkcionālo izmantošanu, tiesai šķiet neloģiski un nepamatoti, jo ņemot vērā, ka abas puses atzīst to, ka strīdus prece ir ekskluzīvs dīvāns, kurš maksa 8 469,15 EUR, atzīstams, ka tām jāpilda ne tikai dīvāna kā mēbeles primāra funkcija, tām sava ekskluzīvā izskata un augstās kvalitātes dēļ jāpilda arī interjera un telpas estētikas funkcija. Kaut šo dīvānu ar konstatētiem defektiem, iespējams, varēja izmantot sēdēšanai un gulēšanai, to nevarētu izmantot kā interjera elementu, jo tas no vizuālā un estētiskā viedokļa nevarētu uzlabot telpas iekārtojumu, sakarā ar to, ka defekti bija vairākās vietās, tie bija uzkrītoši un plaši, ko apstiprina lietā esošie foto uzņēmumi (lietas 15.-20., 22.-23.lapa).

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka ir konstatējama gan līgumam neatbilstoša prece, jo viens no iegādātās preces būtiskajiem parametriem ir tieši izskats, gan arī ir iestājušies tādi faktiskie apstākļi, kuros prasītājai atzīstamas tiesības prasīt līguma atcelšanu un pirkuma maksas atmaksu, proti, atbildētājs saprātīgā termiņā nav nedz novērsis konstatētos defektus, nedz piegādājis dīvānu bez defektiem, kā rezultātā prasītājai ir zudusi interese par šo dīvānu.

Lemjot jautājumu par samaksātās pirkuma maksas 8 469,15 EUR apmērā piedziņu no atbildētāja tiesa norāda uz šādiem apsvērumiem.

Saskaņā ar Civillikuma 2389.pantu, ja kādam ir bez jebkāda pamata kāds priekšmets no otra mantas, tad to var no viņa atprasīt. Attiecībā uz šādu atprasījumu nav nekādas nozīmes, vai tāda priekšmeta iegūšanai nav bijis pamata no paša sākuma, jeb vai pamats, kas agrāk ir bijis, vēlāk atkritis.

Tiesa atzīst, ka ņemot vērā to, ka prasība daļā par 2018.gada 16.oktobrī noslēgtā pirkuma līguma atcelšanu ir apmierināma, līdz ar to, no atbildētāja par labu prasītājai piedzenama samaksātā pirkuma maksa 8 469,15 EUR apmērā.

Lemjot jautājumu par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu, tiesa ņem vērā šādus apstākļus.

Prasītāja pievienoja prasības pieteikumam dokumentus, kas apstiprina tiesas izdevumus – valsts nodevas 834,38 EUR un ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistīto izdevumu 3,20 EUR samaksu, kopā 837,58 EUR (lietas 12., 39.lapa).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā ir taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

Ņemot vērā to, ka ar tiesas spriedumu prasītājas prasība ir apmierināta, no atbildētāja par labu prasītājai piedzenami tiesas izdevumi to faktiskajā apmērā – 837,58 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu tiesa nosaka atbildētājam termiņu labprātīgai sprieduma izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu – 10 (desmit) dienas pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 41., 97., 193., 195., 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda:

apmierināt /pers. C/ prasību pret SIA „Reaton, LTD" par pirkuma līguma atcelšanu un pirkuma maksas piedziņu.

Atcelt starp /pers. C/ un SIA „Reaton, LTD" noslēgto 2018.gada 16.oktobra pirkuma līgumu par dīvāna un tā elementu (vienu roku balstu, 2 spilvenus mugurai, 70cm x60cm, 2 spilvenus 55cmx40cm, zvilni ar vienu roku balstu, 2 balstus spilvenam (metāls apšūts ar Nabuck ādu) pirkumu.

Piedzīt no SIA „Reaton, LTD", reģistrācijas Nr.40003015277, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, samaksāto pirkuma maksu 8 469,15 EUR (astoņi tūkstoši četri simti sešdesmit deviņi *euro* 15 centi) apmērā.

Piedzīt no SIA „Reaton, LTD", reģistrācijas Nr.40003015277, par labu /pers. C/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus 837,58 EUR (astoņi simti trīsdesmit septiņi *euro* 58 centi), piedzītās summas ieskaitot kontā /konta numurs/, AS /Nosaukums D/.

Noteikt SIA „Reaton, LTD” termiņu sprieduma labprātīgai izpildei - 10 (desmit) dienas pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā 20 (divdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Sprieduma sastādīšanas diena – 2018.gada 9.janvāris.

Sprieduma pieejamības diena ir 2020.gada 16.janvāris.

Tiesnese **I.Baiko**